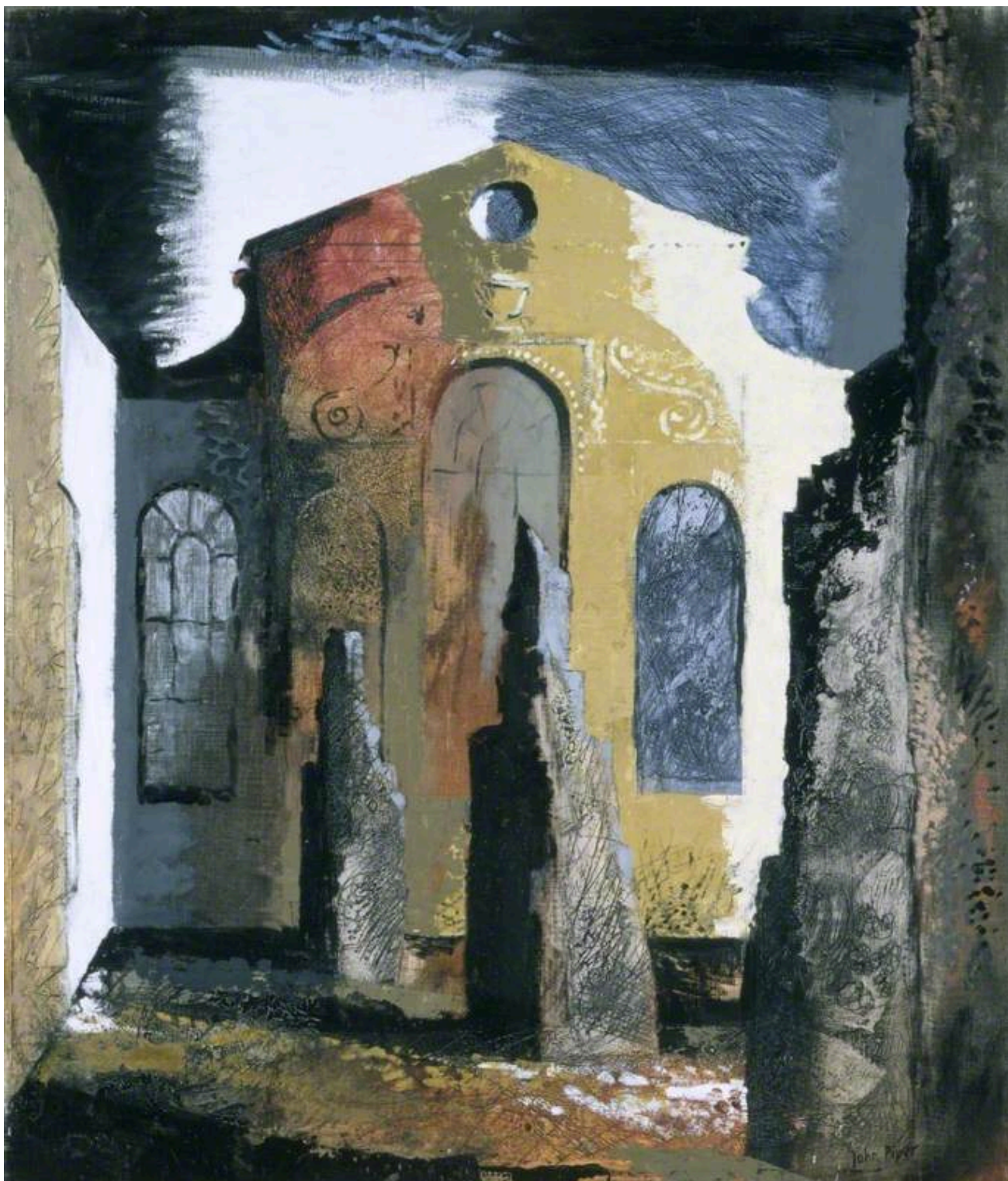

Two Poems on War

*Translated from the Ukrainian by Hanna Leviv and
Ainsley Morse*

by [Elina Sventsytska](#) (May 2023)

Christ Church, Newgate Street, London, John Piper, 1941

Who will tell me the truth about this war?
Whose child stares fearfully into the darkness?
Whose child ducked its fair little head?
A thick current, like an electric shock, struck.
Who sees the slave pits in their dreams?
The clouds barely crawl, full of fear.
A poplar tree has grown in the hospital garden.
A child walks on clouds like they did on the ground.
Walk on, child, across the white sky.
Everyone's kneecaps are filled
with dead water, their hands tremble.
The snow falls, red, from heavenly bonfires.
Who will tell me the truth about this war?
Which shell crater will shelter the blame?
But it's climbed out of the crater and stands there,
The roots of the black poplar ache.
The child walks through the clouds straight toward home,
patting quiet stars on their tiny heads.
The air, aflame. The window, gaping.
For whom the bell tolls—
for the bullet it's all the same.

Хто мені скаже правду про цю війну?
Чия дитина боязко дивиться в п'їтьму?
Голівку русяву сховала—чия?
Вдарила струмом густа течія ...
Невільничі ями хто бачить у снах ?
Ледь повзають хмари, їх сповнює страх...
В лікарняному садикy тополя зросла,
йде дитина хмарами, як землю йшла,

Йди собі, дитинко, небом білим йди,
в надколінну чашечку мертвої води
наливають кожному, а руки тремтять,
сніг летить червоний з небесних багать.
Хто мені скаже правду про цю війну?
В яку воронку заховати вину?
а вона з воронки вийшла—і стоїть,
у чорної тополі коріння болить.
Йде дитина хмарами додому напрямки,
гладить по голівочках тихі зірки.
Запалене повітря. Зяюче вікно.
За ким дзвонять дзвони—
кулі все одно.

A war is not a hundred days but one long day,
the longest, darkened one.
A day of gloom, a day of muffled screaming
and sticky cold inside the bones.
Early old age floods in bright and early.
The earth is our blind corner, wallpaper torn,
and we, ground squirrels, are patient and cloudy with sleep,
and our thoughts are cruel, our dreams explicit,
and our burrows are abandoned in the dark,
and there's no way to hide deep under the sea...
A war is rough-edged snow, heavy water
falling on the ground like fearsome rocks.
Now this shall be bread from God for us.
The seeds feel cold and dark deep in the snow,
the sprouted snow burning the bosom
among the prickly stones, small and raw.
There, among the trifling victories
the machine roars, spitting blood,
and ragged people march along,
the shaggy sea sways in the dark,
the resurfaced road boiling,

while sullen truth is sleeping in a cave.

війна—не сотні днів, а довгий день
один найдовший день посутенілий,
день темряви, день здавленого крику
і холоду липучого в кістках,
а вранці напливає рання старість,
земля—наш кут глухий, шпалери здерті,
а ми ховрашки заспані й терплячі,
і в нас думки жорстокі, сни відверті,
і наші нори кинуті в пільмі.
і не сховатись на морському дні ...
війна—шершавий сніг, важка вода

камінням грізним падає на землю,
тепер це буде хліб від Бога нам,
в снігу зерняткам холодно і темно
і пазуху пече пророслий сніг
між камінців ущипливих сирих.
там серед дріб'язкових перемог

машина гуркотить плюється кров'ю,
і тягнеться розшарпаний народ,
й колишеться в пільмі патлате море,
і шлях перелицьований кипить ...
похмура правда у печері спить.

[Table of Contents](#)

Elena Svetsytska is a poet and writer who has 8 books of poetry and prose published in Donetsk, Kyiv and Lviv. Her pieces have been published in the Ukrainian language and have won literary prizes.

In August 2014, she left her home in Donetsk and moved to Kiev. When the war started, she left Kiev for Rome, and more recently moved to Anzio.

While participating in the Dartmouth-sponsored “Voices of Ukraine” reading series, two translators, Hanna Leviv and Ainsley Morse, translated these poems into English.

Follow NER on Twitter [@NERIconoclast](https://twitter.com/NERIconoclast)